

pozůstalosti chráněna neujatá pozůstalost (hereditas jacens) (sb. n. s. 5528, 4903, 5862, 6112) a po odevzdání pozůstalosti chráněn dědic jako universální nástupce, jehož práva jsou totožná s právy zůstavitelovými (sb. n. s. čís. 5674). Poukaz dovolatelův na částečně veřejnoprávní ráz předpisů zákona o ochraně nájemníků nemůže nic měnit na tomto stavu věci.

Čís. 11338.

Spoluvlastník, jenž se domáhá žalobou podle § 37 ex. ř., by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce co do jeho spoluvlastnického podílu na zabavených věcech, nemůže se domáhati odkladu exekuce co do dalších spoluvlastnických podílů na zabavených věcech.

Složení jistoty podle § 44, druhý odstavec, ex. ř. lze uložit i tomu, k jehož žádosti byl povolen odklad.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, R I 1043/31.)

Otakar Č. domáhal se žalobou podle § 37 ex. ř., by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce co do jeho spoluvlastnického podílu na zabavených movitostech, t. j. jedné jich třetiny. Návrhu jeho, by byla exekuce na movitosti odložena až do pravoplatného rozhodnutí o tomto sporu, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že zamítl návrh na odklad exekuce co do dvou spoluvlastnických třetin zabavených věcí, povolil však odklad co do jedné spoluvlastnické třetiny zabavených věcí pod podmínkou, že Otakar Č. složí jistotu 6.000 Kč. **Důvody:** Otakar Č. tvrdí v žalobě o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř., s níž spojil návrh na odklad exekuce, že mu patří spoluvlastnictví k jedné třetině zabavených svršků. Nemohl tudíž první soud exekuci odložit ve větším rozsahu, než žalobou jest dotčena. Exekuční soud však právem povolil podle § 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce ohledně jedné třetiny zabavených svršků, patřící Otakaru Č-ovi, ježto byla podána žaloba vylučovací ohledně těchto svršků. Při usnesení o odkladu exekuce jest však přihlížeti nejen k následkům spojeným pro třetí osobu, která podala vylučovací žalobu, s pokračováním v exekuci, nýbrž i uvážit vliv odkladu exekuce na včasné uspokojení vymáhajícího věřitele. Pokud jest se obávati ohrožení vymáhajícího věřitele, jest uložiti navrhovateli dostatečné zajištění, by vykonatelný nárok vymáhajícího věřitele bez jakékoliv újmy pro něho byl uskutečněn. Jisto jest, že v souzeném případě odkladem exekuce vymáhající věřitel jest ohrožen, neboť přirůstají další úroky a útraty a pohledávka se zvětšuje a i zabavené svrsky trpí odkladem škodu. S ohledem na to, an odklad exekuce ohrožuje uspokojení vymáhajícího věřitele, měl prý soud povolení odkladu učiniti závislým na složení dostatečné jistoty navrhovatelem, jak jest ustanoveno v § 44 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Otakara Č-a.

D ů v o d y:

Žalobou podle § 37 ex. ř. domáhá se stěžovatel, aby exekuce byla prohlášena za nepřipustnou co do jeho spoluvlastnického podílu na zabavených věcech, t. j. jedné jich třetiny. Tomu-li tak, právem zamítl rekursní soud jeho návrh na odklad exekuce co do dalších dvou třetin spoluvlastnictví a nemůže se stěžovatel cítiti stíženým tímto výrokem napadeného usnesení, jak správně uvádí rekursní soud. Názor stěžovatelův, že neprávem mu bylo uloženo napadeným usnesením složení jistoty, ježto prý podle druhého odstavce § 44 ex. ř. lze uložit složení jistoty jen dlužníku, neobstojí, ježto ustanovení první věty, druhého odstavce § 44 ex. ř., jest vyložiti v souvislosti s druhou větou téhož odstavce, která připouští uložení jistoty zcela povšechně i tomu, k jehož žádosti byl povolen odklad (srovnej rozh. čís. 2623 sb. n. s. a ve sbírce neuveřejněné rozhodnutí nejv. s. R II 112/31).

Čís. 11339.

Chce-li dovozník zástavní právo podle čl. 409 obch. zák. uplatnit podle čl. 310 obch. zák., musí osvědčiti mimo jiné i to, že mu jeho pohledávka z dovoznické smlouvy vznikla proti odpůrci právě z důvodů čl. 409 obch. zák.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, R I 1080/31.)

Soud první stolice povolil dovozníkovi veřejný prodej věcí podle čl. 310, 409—411 obch. zák. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl návrh na povolení veřejného prodeje.

D ů v o d y:

Dovozník má podle čl. 409 obch. zák. ovšem zástavní právo na nákladu pro všechny pohledávky z nákladní smlouvy, zvláště i pro dovozní a pro skladné. Chce-li však dovozník zástavní právo to uplatnit podle čl. 310 obch. zák., musí osvědčiti mimo jiné i to, že mu jeho pohledávka z dovoznické smlouvy vznikla proti odpůrci právě z důvodů čl. 409 obch. zák. Z knihovního výpisu navrhovatelkou k tomuto účelu předloženého neplyne, zda, nebo pokud osvědčené pohledávky vznikly z nákladní smlouvy, zvláště na dovozním a na skladném. Navrhovatelka poukazuje v návrhu neprávem k rozhodnutí nejvyššího soudu, vydanému v této věci pod ř. č. 43. Nehledíc k tomu, že v něm je její zástavní právo uznáno jen pro dovozní, kdežto otázka jeho jsoucnosti pro skladné je ponechána nerozřešena, nelze z knihovního výpisu ani seznati, zda a pokud osvědčená pohledávka vznikla alespoň pro dovozní. Není tu tudíž dostatečného osvědčení pro vznik a trvání pohledávky a zástavního práva pro ni podle čl. 409 obch. zák. a proto nebylo lze vyhověti žádosti, aby byly přivedeny k platnosti podle čl. 409 a 310 obch. zák. Opačná rozhodnutí nižších soudů jsou nezákonná (§ 46 odst. 2 zák. ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n.).